

lig Loven af 30te December 1858 om Gage- tillæg for 1859—60, og deri var ingen Bevillingsparagraf optaget af Ministeriet. Der har altsaa ikke været nogen Conseqvents i nogen Henseende i denne Sag, hverken fra Ministeriets eller fra Folkethingets eller fra Landstingets Side.

Jeg gaaer nu over til et andet Spørgsmaal. Den ærede Landstingsmand, der havde Ordet før mig, syntes at antyde, at man egentlig maatte betragte Spørgsmaalet som præsciberet for Landstingets Vedkommende — det var ikke det Ord, han brugte, men det var ialtsald hans Tanke — med andre Ord at Landstinget nu kom for silde, og at man tidligere burde have gjort denne Indsigelse gjældende. Jeg maa nu tillade mig at sige, at det rigtignok forekommer mig — den ærede Landstingsmand maa ikke tage mig det ilde op — som om det snarere er ham, der paa alle Punkter er kommen forsilde med sin Indsigelse. Den ærede Landstingsmand var nemlig Medlem af Folkethinget i 8de Samling, da Bevillingsparagraffen første Gang kom ind. Dengang var der god Grund til at gøre opmærksom paa, at man i de 7 tidligere Samlinger ikke havde gjort nogen Vanstuelighed ved at vedtage Love uden denne Bevillingsparagraf. Ialtfald forekommer det mig, at naar den ærede Landstingsmand vilde gøre denne Indsigelse gjældende i Landstinget, havde den rette Tid været i for. Da stod Sagen ganske anderledes; dengang kunde Landstinget ikke ansee sig for bundet ved tidligere Afstemninger. Nu er det min Overbeviisning, at det er bundet. Men lad os see, hvorledes Sagen stiller sig, hvis vi gik ind paa den ærede Landstingsmands Forslag og lod denne Bevillingsparagraf blive staaende. Af de langvarige Forhandlinger ifjor er der fremgaaet to Resultater: det ene er det, at i saadanne Love, som indeholde Bestemmelser, der medføre Udgifter for det førstkommende Finantsaar, mangler der for disse Udgifter en Anvisning, hvilken Ministeriet har Ret til at forlange. Denne Opfattelse har Landstinget saavel i Ord som i Gjerning vist sig rede til at yde fuldkommen Tilstodgjørelse, idet det ifjor med stor Majoritet vedtog den almindelige Be-

villingsparagraf, som jeg havde tilladt mig at stille til Finantslovens Behandling. Det andet Resultat, som nu fra alle Sider synes at være anerkjendt, er det, at Lønningslove, Stattelove eller finantsielle Love, eller hvad man nu vil kalde dem, skulle kunne foretages først lige saavel i Landstinget som i Folkethinget. Dette har alt en Række foregaaende Ministre anerkjendt i Gjerningen, og det har den nuværende høitærede Indenrigsminister meget klart og bestemt udtalt sig for. Denne Udtalelse paa- skjønner jeg nu meget; det har været mig en stor Tilfredsstillelse, at den er fremkommen. Men den høitærede Indenrigsminister er en altfor praktisk Mand til at tage mig det ilde op, naar jeg siger, at min Tilfredsstillelse ingenlunde vilde forringes, og at min Paaskjøn- nelse virkelig ikke vilde blive mindre varm, hvis den høitærede Indenrigsminister vilde forelægge Landstinget først en lille Lønnings- eller en lille Pensionslov. Det er jo nemlig saaledes, at der gives mange Folk, for hvem en Theori, om den end kan være aldrig saa begrundet eller uroffelig, dog bliver ved at staae som noget Fremmed, saalænge den ikke har faaet Sancti- on ved Praxis, saalænge den ikke har erholdt Kjendsgjerningernes Stabfæstelse. Jeg vil nu ikke sige, at det just er en idealistisk Opfattelse, men det kan ikke nægtes, at der er noget So- lidit i en Kjendsgjerning, og solide Folk have derfor stor Respect for Kjendsgjerninger. Hvis altsaa Landstinget lod denne Bevillingspara- graph staae, maa det erindres, at den i og for sig er aldeles bethdningsløs, hvis den ikke skulde have den Betydning, at den kunde give den i Grundlovens § 52 fordrede Hjæmmel til Ud- gifter. Men hvis den har denne Betydning, maa en Lønningslov nødvendigviis først gaae til Folkethinget. Hvorledes er saa Sagen stil- let? Saa have vi vundet i Theorien, at Lønningslove kunne forelægges først for Landstinget, og i Praxis, at de maa forelægges først i Folkethinget. Det forekommer mig at være et lidet tiltalende Udbytte af saa lang- varige Forhandlinger. Nu skal jeg gjerne ind- rømme, at der kan være dem, der vilde finde det ønskeligt, at alle saadanne Love først skulde forelægges i Folkethinget; men da maa jeg gjøre opmærksom paa, at for at dette kunde